

גל לילה

בראשות
הרה"ג ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'יביע אומר'
וארגון 'ענפים'

02 הרב יגאל כהן
שומרים על שערי הגוף

05 הרביצחק פנגר
אהבה ללא
מבחנים

06 רגע של סיפור
"לך אל הנמלה"
עצל

09 יש מזל לישראל
חודש אלול - מזל בתולה

12 הרב דוד פריוף
מי שמאמין
לא מפחד

15 סיפורי צדיקים
מי ששותק מקבל

פרשת שופטים

ב"ש	חיפה	ת"א	י-ם	לפי לוח "אור החיים"
18:50	18:51	18:49	18:51*	כניסת שבת
19:40	19:41	19:39	19:40	יציאת שבת
20:27	20:29	20:27	20:29	ר"ת

* בירושלים: לנוהגים 40 דק' 18:31

עלון מספר
464
אין לקרוא בזמן
התפילה וקריאת התורה
נא לשמור על קדושת הגליון

אין דבר בעולם
שאתה לא יכול להשיג
אם אתה נשען
על השם יתברך!

הרב יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות יביע אומר וארגון ענפים

שומרים על שערי הגוף

הגמרא אומרת: "אין יצר הרע שולט
אלא במה שענינו ראות".
למשל, יש זמרת מצרית, שמתה לפני
הרבה שנים. אני לא יכול לחשוב
עליה, לא ראיתי אותה אף פעם, לא
מכיר אותה. היצר הרע שולט רק על
מה שהעין ראתה. אם העין שלך לא
ראתה, אין לך יצר
הרע.

ראית איזה פרסומת לאיזה
חוף ים בתאילנד
- אחרי שראית
את חוף הים
בתאילנד, נהיה
לך יצר הרע. אתה
אומר: "תשמע,
בא לי לנסוע
למיקונוס". איך
הגעת למיקונוס?
אתה נולדת בפתח
תקוה, איך הגעת
למיקונוס? העיניים שלך ראו.
וכמה שאנחנו פחות רואים דברים
שלא אמורים לראות, כך יותר טוב.

"השכל הוא
העבד של
הרצון"
- הרצון שולט
על השכל.

למיקונוס? העיניים שלך ראו.
וכמה שאנחנו פחות רואים דברים
שלא אמורים לראות, כך יותר טוב.

שמירת האוזניים והפה

אותו דבר בשמיעה - אתה שומע
דברים לא טובים, לשון הרע, שנאת
חנם. הרבה פעמים האוזניים שלנו
מטות את לבנו לכיוון לא נכון.

הרבה פעמים בן אדם מספר לך על
אשתו דברים לא טובים, ואתה אוהב
אותו, הוא חבר שלך - אבל אחרי
שהאוזניים שלך שמעו את הדבר,
סר חינו מעיניך, אתה כבר לא אוהב
אותו, אתה לא מרגיש קרבה טובה
אליו - כי האוזניים שמעו דברים לא
טובים.

אותו דבר בפה - ברגע שאדם לא
שומר על הפה שלו ומוציא דברים
לא טובים, או אוכל דברים לא
טובים, הוא פוגם בפה.
לפה של האדם יש כח גדול. יש

"שופטים ושופטים תתן לך בכל שערך
אשר ה' אלקיך נתן לך לשפוט
וּשְׁפֹטוּ אֶת הָעָם מִשְׁפֵּט צֶדֶק".
יש פה רמז מאוד יפה. בדרך כלל
פרשת שופטים יוצאת בתחילת חודש
אלול, שזה חודש שבו משכימים
לסליחות אצל הספרדים.

שופטים ושופטים
- מה ההבדל בין
שופט לשופט?
שופט הוא
המחליט מה
מותר ומה אסור,
והשופט הוא
המוציא לפועל
- הוא זה שבא
ותופס את האדם
ומונע אותו
מלעשות מעשים
רעים ומדרבן
אותו לעשות
דברים טובים.

מה פירוש "בכל שערך"? שמעתי
פירוש יפה על דרך הרמז: שערי
האדם הם: העיניים, הפה, האף
והאזניים.

הכניסות היחידות שיש לגוף -
הנקבים העיקריים שיש לגוף האדם,
שבהם יש לנו אפשרות לעשות
דברים טובים ודברים לא טובים.

"שופטים ושופטים תתן לך בכל
שערך" - על העיניים תיתן שופט
ושופט, על האוזניים תיתן שופט
ושופט, על האף תיתן שופט ושופט,
ועל הפה תיתן שופט ושופט.

שמירת העיניים

בעיניים, השופט מחליט מה צריך
להסתכל ומה לא צריך להסתכל.
והשופט צריך לתפוס אותו ולהגיד
לו: "ידידי, לא כדאי לך להסתכל".

העיניים הם אחד האויבים הגדולים
ביותר של האדם, כי אדם לעולם
לא יתאוה למשהו שהוא לא ראה.

התחזקתי מהר

מתחזקת ומחזקת

שלום רב אני חנה ברסלאור,

וגם אני התחזקתי בזכות הרב יגאל כהן.

בעיקר באמונה ובטחון בה' יתברך. וגם לדעת שה' מאוד אוהב
אותי, וכמה אני צריכה להזכיר זאת לעצמי.

אפילו קניתי את הספרים של כבוד הרב את הספר 'יגל לבי
בישועתך' ושער הבטחון המבואר. אני קוראת את הספרים

האלו בשבת קודש.

בנוסף אני מזכה את הרבים שולחת להם שיעורים כל יום של
הרב יגאל כהן ברשתות.

תודה רבה על הזכות.

התחזקתם מהרב?

שלחו לנו ונפרסם בעלון <

ana.teamalon@gmail.com

משלחן רבנו

לכבוד מורנו ורבנו שליט"א.

הרבה אנשים קמים לסליחות מוקדם בבוקר, ומיד מתחילים לומר את הסליחות, שכוללות גם הרבה פסוקים מהתנ"ך.

רציתי לשאול: האם מותר להתחיל לומר סליחות לפני שברכתי ברכות התורה, או שחייבים לברך קודם - גם אם אני לא לומד אלא רק מבקש רחמים?

בתודה ובברכה, מאיר גבאי - נתיבות

לכבוד ידידי ורעי הרה"ג מאיר גבאי שליט"א, נתיבות. אודות שאלתו החשובה, האם יש לברך ברכות התורה לפני אמירת הסליחות - הנה בשולחן ערוך (או"ח סימן מז סעיף ט) כתב שאין לומר פסוקים מן התורה קודם ברכות התורה, ואפילו אם נאמרים דרך תחנונים ובקשה - גם כן אסור.

אולם יש מי שאומר שאין בזה חשש, כל שאינם נאמרים בדרך לימוד אלא רק בתורת תחנונים. ולמעשה סיים מרן: "ונכון לחוש לסברא הראשונה". והרמ"א שם כתב שהמנהג הרווח להקל ולומר הסליחות קודם ברכות התורה, אף שיש בהם פסוקים, משום שהם נאמרים דרך בקשה ולא כדרך לימוד תורה. וכן נוהגים אשכנזים עד היום.

ומדברי מרן משמע שרק לכתחילה ראוי להחמיר, אבל מעיקר הדין הדבר מותר. וכ"כ הערוך השלחן (שם ס"ק יד). בדעת מרן. ועיין בברכי יוסף (ס"ז מז אות יד).

אמנם הרמב"ם בתשובה (שו"ת פאר הדור סימן קד), כתב שאין לחלק בזה - וכל פסוק שנאמר, אף דרך בקשה צריך לברך עליו קודם לכן ברכות התורה.

ולכן למעשה נראה, שכיוון שדעת מרן נוטה להחמיר, וכן פסקו גדולי הפוסקים הספרדים ובראשם הרמב"ם ועוד כמה מהפוסקים שאין כאן המקום לפורטם - יש לברך ברכות התורה קודם אמירת הסליחות, ובפרט שאין בזה טורח כלל.

מסקנת ההלכה: יש לברך את ברכות התורה קודם אמירת הסליחות, אף שהפסוקים שם נאמרים בדרך תחנונים -

שכן גם בזה נחשב כלימוד תורה לדעת מרן השולחן ערוך, וראוי להחמיר כדבריו.

צדיקים גדולים שתמיד כששאלו אותם: "מה הסוד שלכם?" היו אומרים: "אני שמרתי על הפה שלי. מעולם לא הוצאתי מילים מהפה שאני לא צריך לומר - לא בשעת כעס, ולא בשעת שנאה".

השכל הרצון עבד

"ולא תקח שחד כי השחד יעור עיני חכמים ויסלף דברי צדיקים". שחד זה המחלה הגדולה ביותר שיש לנו בעולם.

מה זה שחד? מה חזק יותר אצל האדם? השכל או הרצון?

אני מכיר אנשים חכמים מאוד - בעלי מנת משכל מספר אחד במדינת ישראל, חכם בצורה מדהימה, זיכרון פנומנלי, שכל מבריק - אבל התגרש שלוש פעמים, מתגורר לבדו. איך יכול להיות שאדם כזה חכם הוא בעצם טפש כל כך גדול?

התשובה היא - כתב הרמב"ם משפט יפה מאוד: "השכל הוא העבד של הרצון" - הרצון שולט על השכל.

למשל, אדם שיש לו רצון מסוים - השכל מה אומר לו? "תתנהג יפה לאשתך, תרוויח מכך. תתנהג לא יפה, לא תרוויח". אבל אם הרצון של האדם הוא לזלזל בה, הוא יקח את השכל וישעבד אותו לרצון. מי מנצח במאבק שיש לך בין השכל לרצון? תמיד הרצון שלך ינצח. זה השחד - השחד הוא נטיית הלב. לכן הדרך הנכונה לחיים נכונים זה כמו שהשם יתברך צוה עלינו. אנחנו צריכים לשמור על העיניים שלנו, האזניים שלנו, הפה שלנו - להציב שופטים ושוטרים בכל שערינו. שבת שלום ומבורך!

מפעל החסד של הרב יגאל כהן מחלק מדי שבוע סלי מזון ומצרכים לכ-800 משפחות הזקוקות לכך.

בנוסף, "המסעדה" שלנו פתוחה מדי יום ומגישה ארוחת צהריים מכובדת לכ-200 ילדים ומבוגרים מעוטי יכולת.

היו שותפים בחסד! לתרומות ולשותפות:
03-8000-770

**תודה
שלא
שכחתם
אותי**

הרב אהוד מולאי
מחבר הספר
"ואהבת לרעך כמוך"

שמירת הלשון

"זה הקטן גדול יהיה"

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מאת יהודי צדיק וחסיד, שעל קלה כחמורה תמיד הוא מקפיד. האם מותר לדבר לשון הרע על קטן, שאינו מבין דבר וענין, ומבוקר עד ערב הוא אוכל, וכל היום מסתובב ומטייל, וממקום למקום בשכונה מתגלגל. ואף שכבר שהגיע לגיל חינוך, אינו מקיים דברי שלחן ערוך, שאינו מברך על

במקום שאין חשש שיבוא נזק
למשפחה או לקטן, איסור לשון הרע
כבר איננו כאן

מה שאוכל, ואינו מגיע לבית כנסת להתפלל. או שאסור לדבר גם על קטן, ואפילו אם הוא פעוט שעדיין בגן?

ועניתי לאותו יהודי חסיד, שאת 'קו שמירת הלשון' אינו מפסיד, וכל יום מקשיב לחיזוק היומי, שגורם לכולם אושר פנימי, ומשמיע ומזכה את כל המשפחה, שרואים מזה המון ברכה. שאכן אם יגרם לקטן גנאי או נזק, עם איסור לשון הרע יש לך עסק (חפץ חיים פרק ח' הל' ג').

וכן אם יגיע מדבריו, גנאי או נזק להוריו, או לאחד ממכריו, כגון שאומר על ילד קטן, שממנו צריך להיות מוגן, או שמתנהג כמו פרא אדם, לבי ממנו כמעט נדם, או הילד הזה הוא לא מחונך, ותמיד בבגדיו נראה מלוכלך, שאז יחשבו אותם השומעים, שהוריו אותו לא מחנכים, ליראת שמיים ומידות טובות, וכך לא צריך להיות - באופן הזה בודאי אסור לדבר, כי עם איסור לשון הרע הוא מתחבר (חוט שני עמ' תנ"ג).

אך במקום שאין חשש שיבוא נזק למשפחה או לקטן, איסור לשון הרע כבר איננו כאן (חפץ חיים במ"ח ס"ק ה'). כיון שאין לקטן דעת מה מחוייב לעשות, לכן אינו מתגנה בעיני הבריות. וכן אם רוצה להדריך את הקטן, ולסלק יצרו הרע מכאן, שילך רק בדרך הישרה, ולא יעצר על ידי המשטרה, ומכוון לסלק מהקטן נזקים, וכך את כבודו הוא יוכל להקים, לעלות במסילה העולה בית אל, מה שעל כל אחד צריך להתפלל - באופן זה מותר לדבר עליו דברי גנאי, אבל צריך שיתקיים התנאי, שידע בבירור שהסיפור הוא אמת, עד שאצלו יתברר ויתאמת. ויתבונן היטב לפני שמספר, אף אם אומר למכר או לחבר, שלא יגיע נזק לקטן ממה שמדבר.

נזכה לראות נחת יהודית מכל יוצאי חלצינו, בביאת משיח צדקנו במהרה בימינו.

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו בהלכות
שמירת הלשון

בטל: 077-2222-069 (שלושה 3 ואחר כך הקש 1).

שאל את הרב

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

מה יעשה אדם שהגיע לבית הכנסת ומצא את הציבור אומרים סליחות לפני חצות הלילה?

אם אדם נכנס לבית הכנסת ורואה שהם אומרים סליחות קודם חצות - לא יענה עמהם, אלא ישב בדד וידום. ויותר טוב שיצא משם ויחזור רק לאחר חצות. (חזון עובדיה ימים נוראים עמ' ח).

כשאומרים את י"ג מידות של רחמים בסליחות - האם יש להגביה את העקבים כמו בקדושה?

אין צריך להגביה את העקבים כשאומרים "ה' - ה' ב"ג מידות, אלא יעמוד ברגליים ישרות ויאמרם כדרכו. (מנחת אהרן כלל י"ז סי' ו. חזון עובדיה ימים נוראים עמ' ל"ג).

האם מותר להשתמש בתנור אפייה בשבת כמקום אחסון?

מותר להשתמש בתנור אפייה בשבת כמקום אחסון, אם מראש הוגדר גם לצורך כך ולא רק לשימוש של בישול. (שו"ת אבני דרך ח"י סי' ע"א).

אדם שדיבר בין ברכת "המוציא" לטעימה - מה דינו?

אם המברך עצמו דיבר לפני טעם - עליו לחזור ולברך, אבל השומעים לא צריכים לברך שוב. אם אחד מהשומעים דיבר לפני שהמברך טעם - עליו לחזור ולברך. אבל אם המברך כבר טעם, ואחר כך אחד מהשומעים דיבר - אינו צריך לחזור ולברך. (שולחן ערוך או"ח סימן קס"ז סעיף ו' ובאחרונים שם).

אחרי 20 שנה של נישואין, האשה החליטה לבדוק אם בעלה עדיין אוהב אותה. הבעל יצא בבוקר לתפילה, והיא השאירה לו מכתב שבוא היא כתבה - "נמאס לי מהמצב הזה, אני מרגישה שאתה כבר לא אוהב אותי, החלטתי לעזוב ולחפש חיים חדשים". היא הניחה את המכתב על כרית של בעלה בחדר השינה, ונכנסה מתחת למיטה לשמוע את תגובתו.

כשהבעל חזר מהתפילה, הוא נכנס לחדר השינה, ראה את המכתב והחל לקרוא אותו. האשה שומעת שהוא לוקח עט, כותב מספר מילים על המכתב ואז מתקשר למישהו...

"יוסי", צעק הבעל. "שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה! תקשיב, מגיע לי מזל טוב, אני בדרך אליך, אני אספר לך הכול..."

הבעל יצא מהחדר, לקח מספר דברים מהסלון ויצא מהבית.

האשה יצאה מתחת למיטה בוכה ומתוסכלת. היא לקחה את המכתב, לראות מה בעלה כתב עליה.

והיא קוראת: "אני רואה את השמלה שלך מתחת למיטה. תפסיקי עם השטויות הללו, אני אוהב אותך כל כך שאני לא מתכוון לוותר עליך מהר כל כך. אני חייב לרוץ לעבודה. אני אחזור בערב - נש, נדבר ונשפר".

כל אחד מאתנו רוצה להרגיש בטוח. בטוח בקשרים החברתיים שלו, בבריאות, בפרנסה, בבטחון. אך מאידך אנו רואים שדברים משתנים מהר מאד. רק לא מזמן חשבו שהקורונה מאחורינו - והנה היא שוב בכל עוצמתה, צרות מבית ומחוץ, מרחוק ומקורב. בפרשת השבוע ישנו פסוק שעשוי לשפוך מעט אור על הדברים, או לפחות כיוון מחשבה.

"כִּי יִפְּלֵא מִמֶּךָ דָּבָר לְמִשְׁפַּט בֵּין דָּם לְדָם בֵּין דִּין לְדִין וּבֵין נֶגַע לְנֶגַע דְּבָרֵי רִיבָת בְּשַׁעֲרֶיךָ..." (דברים י"ז, ח')

ביאר המגיד מקלם, (רבי משה יצחק דרשן זצ"ל, חי לפני כ-112 שנה) אם לפלא יהיו בעיניך המשפטים והייסורים האכזריים הבאים על ישראל "בין דם לדם", מדוע הרבה אנשים נפטרים, אף על פי שאין מלחמה, "בין דין לדין", למה דינים וגזירות חדשות מתרגשות ובאות שוב - אולי סגר, ושוב הגבלות. בין "נגע לנגע" - נגעים ווריאנטים חדשים מופיעים, "כי יפלא ממך" - תדע שזה בגלל "דברי ריבות בשעריך", בגלל המריבות ושנאת החינם.

שאל פעם תלמיד את רבו - מדוע אנשים צועקים כשהם כועסים זה על זה, אף על פי שפזיות הם קרובים מאד? ענה לו הרב שנכון שפזיות הם אולי קרובים, ממש פנים מול פנים, אבל הלבבות שלהם התרחקו מאד. לכן הם צועקים.

"האהבה האמיתית לא צריכה הוכחות, אבל היא זקוקה לתשומת לב מתמדת."

סימורה של שושנה, בגוף ראשון

הקנס שהפיל והחסד שהרים

אני שושנה. בת חמישים ושתיים.

אלמנה כבר שלוש שנים. מאז

שאיבדתי את בעלי, אני עושה כל שביכולתי

כדי להחזיק את הבית, לפרנס, לחנך, לא לקרוס. לא קל. אבל למדתי להחזיק חזק. לסמוך על ה' ולהמשיך קדימה.

עד שהגיעה אותה מעטפה חומה. פתחתי אותה בחדר הילדים. קראתי. ולא הבנתי. עוד פעם. ועוד פעם. חשבונות מהעירייה. קנס פיגורים על חוב ארנונה. סכום של ארבעת אלפים חמש מאות שקלים. חשבתי שזו טעות. שכחו שאנחנו זכאים להנחה. שילמתי מה שיכולתי. אבל זה לא עניין אותם. ניסיתי לדבר. הסברתי שאין לי מאיפה. אמרו לי שהמערכת אוטומטית. ש"אי אפשר לבטל את זה". וש"כדאי לשלם בהקדם כדי לא להסתבך יותר".

יצאתי מהמוקד כשהעיניים שלי רטובות. עמדתי מול הבניין העירוני, עם תיק, עם כאב. עם בוש. חשבתי לעצמי רבונו של עולם זה מה שזמנתי לי עכשיו. אני משתדלת אני לא יוצאת לקניות אני לא מבקשת נדבות אבל הקנס הזה פשוט שובר אותי.

באותו לילה לא הצלחתי לישון. התפללתי בלי מילים. רק דמעות. קול חרישי מתוך תהילים ולב שבור.

בבוקר, דפיקות בדלת. פתחתי. עמד שם אדם מבוגר, חבוש כובע פשוט, חיוך נעים. שאל: את שושנה? אמרתי כן. הוא אמר: "אני גר בבניין ממול.

שמעתי אותך מדברת בטלפון ליד הבניין אתמול." בכית. אני

עובד בעירייה. בדקתי ואת צדקת. הקנס לא חוקי. את זכאית

להנחה מלאה. הגשתי בקשה בשמך. זה יבוטל, באחריות.

עמדתי שם, מולו, פעורת פה. הרגשתי כאילו שלחו לי מלאך. הודיתי לו בלב רועד. והוא רק חייך ואמר לפעמים צריך רק מישהו שיראה.

מאותו רגע הבנתי גם כשנדמה שאין מי ששומע גם כשכל הדלתות סגורות גם כשאת לבד לגמרי יש עין שרואה ויש לב ששומע ויש רחמים של שמיים שמגיעים בדיוק ברגע האחרון.

הספר שיעודד אתכם ביום יום

בחסדך בטחתי

איך מסלקים חרדות? איך משיגים בטחון עצמי? איך נאהב את עצמינו? איך לאהוב בני אדם? איך אפשר להצליח בזוגיות? כל זאת ועוד תמצאו בספר הנפלא שלפניכם!

לרכישה מהירה סרקו את הקוד

הן וקטנות, הן שחורות, הן גם בהחלט וחרוצות. נמלים. בכמויות.

מה שלא ניסיתי, לא עבד. ניקוי השיש והכירים באקונומיקה שלוש פעמים ביום, חיטוי ומירוק המטבח בצורה יסודית, ואפילו מדביר מקצועי הזמנתי כשכלו כל הקיצין. אך דבר לא עזר. המדביר טען שהוא לא נתקל במקרה כזה ומעולם לא קרה לו שההדברה לא עשתה את העבודה.

מדי בוקר, בעודי מכינה את כוס הקפה הראשון ליום הארוך שאני עומדת לעבור, הן היו משתרכות לכיווני בשיירה ארוכה, אחת אחרי השניה, חלקן נושאות על גביהן פרורי מאכל שלא ברור לי מהיכן סחבו, וכך אוגרות להן אוכל מביתי כאילו הייתי סופר שכונתי מצוי.

בהתחלה הן היו מעטות, אחת שתיים ביום ולא ייחסתי לכך חשיבות. אבל עם הזמן הן התרבו והחלו כובשות כל פינה במטבח שלי. זה הגיע למצב שלא יכולתי לבשל או להכין משהו בבית, מכל מקום הן היו צצות ונכנסות לכלים, לכיורים ואפילו לאוכל. זאת הייתה צרה צרורה שלא ידעתי כיצד להתמודד איתה. הפסקתי לבשל, אמי עזרה לי בהכנת ארוחות לילדים ולעיתים היינו מזמינים מבחוץ. המצב היה קטסטרופה ורק אחרי שהזמנתי שלושה מדבירים שונים, עם המלצות מכאן ועד להודעה חדשה, הכי ידועים בשוק, וראיתי שדבר לא עוזר התייאשתי. התחלתי לחשוב על הרעיון לעבור דירה, עד כמה שזה נשמע הזוי לחלוטין, אבל לא מצאנו אף פתרון אחר.

נלחמים בעצלות

יום אחד, בעודי מנהלת שיגרת בוקר רגילה ומנסה להעיר את ילדיי הישנוניים באזהרות חוזרות ונשנות על כך שהשעה מאוחרת והם ככל הנראה עומדים לאחר גם היום, צץ במוחי רעיון. הן הרי מסמלות חריצות, הייצורות הקטנות והמתוקות שזוחלות לי ברגעים אלו ממש בכל פינה במטבח, והילדים שלי, ולצערי גם עליי לא פסח העניין (כנראה זה עבר בגנים) לא הכי חרוצים שיש, בלשון המעטה. ואם נרחיב ונבהיר את העניין יותר לעומק, אנחנו עצלנים ברמה מאד מאד גבוהה (או נמוכה). מה שניתן לדחות למחר, נדחה למחרתיים ומה שהיה צריך להיעשות כבר

"לך אל הנמלה עצל"

הסיוט בבית ששינה אותנו לתמיד

הרב משה פינטו
ראש ישיבות 'פאר משה'
ורב שכונת צפון פ"ת

לגדל בחוכמה

התורה והמעשה

הפרשה פותחת בציווי: "שֹׁפְטִים וְשֹׁטְרִים תִּתֵּן לָךְ בְּכָל שְׁעָרֶיךָ" (דברים טז, יח).

כאן יש ציווי על שתי רשויות שעל ידם אפשר לקיים חיים מתוקנים, האחת "שופטים" שזו הרשות השופטת, והשנייה "שוטרים" הרשות המבצעת.

ציווי זה הינו מתאים להפליא למסגרת החינוכית הנדרשת להיות מנוהלת בדרך התורה, החינוך המבקש להנחיל לדורות הבאים את עולם התורה והיראה, נשען במידה רבה על "סוד הסמכות". לא סמכות כחניית או עריצה, אלא סמכות הנובעת מתורה ויראת שמיים.

"שופטים" - אלו ראשי הישיבות וגדולי ישראל, שקבעו הלכה ומורים את דרך ה'. הם אלו שמעניקים את המסגרת הערכית והרוחנית, את הידע התורני ואת דרכי המוסר. תפקידם של ה-"שופטים" הוא להאיר את הדרך, להציב גבולות ולהתוות נתיבים של אמת וצדק, תוך שימת דגש על עמל תורה וקיום מצוות בהידור.

ואילו "שוטרים" - אלו ההורים, והסגל החינוכי במוסדות התורה. תפקיד ה-"שוטרים" אינו רק להעניש על חריגות, אלא בעיקר לוודא שהמסרים הערכיים נקלטים ומיושמים. "השוטר" בחינוך החרדי הוא בראש ובראשונה דמות מחנכת ומלווה, המשרה אווירה של משמעת מתוך אהבה, המעודדת להתמיד בלימוד, להתחבר לדרך ולהתנהג על פי המידות הנעלות שהתורה מתווה. הוא זה שמסייע לילד ולנער לפתח משמעת עצמית ולקבל על עצמו את עול תורה ומצוות מתוך בחירה והבנה.

אין סמכות ל-"שוטר" ללא הכוונתו של ה-"שופט". אין חינוך אמיתי ללא "עוגן רוחני", ללא תורה המתווה את הדרך. מאידך גיסא, הדרכה תורנית ללא אכיפה ובקרה אינה פועלת דבר. החיבור בין ה-"שופט" (גדול הדור) ל-"שוטר" (המחנך המיישם) הוא המפתח ליצירת סביבה חינוכית בריאה, עקבית ומחייבת.

ומכאן המסר לכל מערכת חינוך ראויה: ראשית, חשיבותה של סמכות תורנית ברורה ויציבה. להעמיד בראש המערכת החינוכית דמויות של תלמידי חכמים, יראי שמיים, שיוכלו להורות את הדרך ולהוות מודל לחיקוי. שנית חשיבותה של אכיפה חינוכית עקבית ואוהבת. לא אכיפה נוקשה או מנוכרת, אלא כזו הנובעת מדאגה כנה לרווחתו הרוחנית של החניך, ומתוך רצון עמוק לקרבו לתורה וליראה.

כאשר השופטים והשוטרים פועלים יחד, בהרמוניה ובשיתוף פעולה, מוקמת תשתית חינוכית איתנה. הילדים והנערים לומדים לכבד את הסמכות, לא רק משום שהיא כופה, אלא משום שהם מבינים את ערכה וחשיבותה לחייהם הרוחניים. הם מפגימים את הערכים, מתחברים לדרך התורה, וגדלים להיות תלמידי חכמים יראי שמיים, שיוכלים להמשיך את שרשרת הדורות בנאמנות ובמסירות.

יהי רצון שנזכה כולנו, שופטים ושוטרים כאחד, למלא את תפקידנו נאמנה, ולחנך את דור העתיד על אדני התורה והיראה, מתוך אהבה, חכמה ותבונה.

המבורך, הילדים קמו בזריזות, לא זוכרת את עצמי מזה שנים שאני לא צריכה לבקש יותר מפעם אחת וכולם מוכנים בזמן לצאת. גם אצלי השינוי החל לחלחל, חזרתי מהעבודה והתחלתי להשתלט על עבודות הבית, עד הערב הבית היה פיקס וישבנו נינוחים כולם לארוחת ערב. חייכתי לילדי בסיפוק והם פתחו בשיחה על כמה שהיום עובר הרבה יותר טוב כשהוא מתחיל בזריזות ולא במריחת זמן.

ללמוד מתוך הנסיון

ואז זה קרה. אולי זה יישמע מוזר, לא צפוי, אבל האמת חזקה מהכל.

ביום השלישי ל"מבצע" שהתגייסו אליו כל בני הבית, אני מכינה את הקפה הראשון שלי כמדי בוקר, מסביבי רואה את ילדי מתארגנים במהירות בלי שאני צריכה לגעור לנזוף או להתחנן, ומשהו מוזר צד את עיניי. או ליתר דיוק משהו חסר לי בעין. אני מביטה סביב, מחפשת אותן. את פרוורי הלחם על גביהן, את השומשום הגדול שמסתיר את הרגליים הקטנטנות שמתחת להן במהירות. אבל הן אינן, לא שיירה, לא בודדות ואפילו לא אחת. אני משפשפת את עיניי בהלם מוחלט אבל לא מוצאת אותן בשום פינה.

במשך כל אותו היום הן לא חזרו, גם לא בבוקר למחרת וגם לא בזה שאחרי, ולעומתן הילדים המקסימים שלי המשיכו ליישם את המבצע במלוא המרץ, מבינים את ההשלכות המדהימות של מעשיהם.

מדהים. בדיוק כמה ימים לפני כן קראתי על העניין הזה, שבכל דבר בחיים כדאי להסתכל מה הקב"ה רוצה מאיתנו, מה עומד מאחורי הנסיון אותו הוא הביא לנו. לפעמים התשובה נמצאת בדבר עצמו, לא צריך לשבור את הראש יותר מדי, רק להתבונן ולנסות להתחזק במה שדרוש מאיתנו.

"ישועת ה' כהרף עין", אם רק נפקח עין ונבין את רצונו.

בשבוע שעבר, ייעשה ככל הנראה רק בשבוע הבא. זה תופס אותנו בכל שלב ביום יום, החל משעות הבוקר בהן הקימה נעשית בעצליים ולוקחת זמן ארוך, ממשיך להשלמת המשימות היומיות, אם זה שיעורי הבית והלימוד למבחנים - אצל הילדים, אם זה כביסות, גיהוצים או מטלות אחרות בבית-אצלי, וכלה בשבת המלכה שנכנסת לביתנו כשכולנו טרופי נשימה, עם הנשמה ביד, אחרי שבבוקר השתרכנו בעצליים ורק שעתיים לפני שבת התחלנו להתארגן ברצינות.

אלו הם חיינו וכמה שניסיתי לעבוד על התכונה הזו או לחנך את הילדים להתנהל אחרת, זה לא צלח.

וכעת, עלתה בי המחשבה, אולי הקב"ה מנסה לסמן לי, לנו משהו בנידון.

בשעות הצהריים כינסתי את הילדים בסלון. יש לי משהו חשוב לבקש ממכם. אמרתי להם.

הם יודעים כמה העניין הזה מצער אותי, כמה החיים שלנו מורכבים לאחרונה

בעקבות המצב המטריד הזה, וגם הם סובלים מכך שהמטבח לא מתפקד נורמלי.

"היום בבוקר, עת ניסיתי להעיר אתכם כמדי בוקר שוב ושוב, חשבתי על זה. אולי הנמלים באו לסמן לנו משהו, אולי הקב"ה רוצה שנתחזק במידת החריצות וננסה לקבל על עצמינו הרגלים טובים יותר, של קימה בזמן, השלמת משימות

בלי לדחות, ובאופן כללי

להיות זריזים וחרוצים יותר, כי 'זריזין מקדימים למצוות' ואחרי הכל העצלות משפיעה גם על אורח החיים הרוחני שלנו."

הם הביטו בי, ואז זה בזה, מבט של השלמה, אווירה של התחדשות ושינוי הייתה בבית, ואחד הילדים הציע לקחת דף ועט וממש לפרט את הקבלות החדשות שלנו. כל אחד נתן טיפ משלו כיצד נוכל לממש את הקבלות בצורה טובה.

כבר למחרת בבוקר הגיע השינוי

"מדוי בוקר, בעודי מכינה את כוס הקפה הראשון ליום הארוך שאני עומדת לעבור, הן היו משתרכות לכיווני בשיירה ארוכה, אחת אחרי השנייה,

הרב מאיר כהן
רב קהילה
באור יהודה

דרך
חדשה

אפילו יהודי בודד

רבי אלעזר שמחה וסרמן זיע"א בנו בכורו של רבי אלחנן זיע"א סיפר. בשנה האחרונה לחיי רבינו החפץ חיים זיע"א שנת תרצ"ג כששהה עם אביו בראדין בימים הנוראים. כמנהג אביו מדי שנה בשנה נפרדו הם מהחפץ חיים למחרת יום הכפורים, ויצאו לדרכם. כשיצאו כבר מעל פניו, קרא לו החפץ חיים אחריו שיחזור פנימה, ואמר לו בזה הלשון: "משיח צדקנו בבואו, לא ישכח שום יהודי, אפילו יהודי בודד במקום נידח ורחוק ישוב בחזרה".

ה' עמך

רבי מרדכי פרוגמנסקי זיע"א הוצרך לנסוע בערב שבת עלה לרכבת, ומולו ישב יהודי הדור צורה. התפתחה שיחה והלה סיפר שהוא מוהל ושוחט, ומגמתו לקובנה, עליהם לרדת במינסק ולהחליף רכבת. הנסיעה התארכה ונמנמו מעט. כשהתעוררו נוכחו שהחמיצו את מינסק. הרכבת המשיכה הלאה, והם אנה הם באים. "תעינו בדרכנו" קונן השוחט. "יהודי אינו תועה!" פסק רבי מרדכי. "מה?!" נתן בו השוחט עינים תמהות. "יהודי אינו תועה". חזר רבי מרדכי נחרצות על הפסוק (בראשית כא): "ותלך ותתע", דרשו שחזרה לגלולי בית אביה. ואיך רמוז הדבר, משום שיהודי אינו תועה! מובא במדרש (דברים רבה ב' טז) שספינה ובה יהודי הגיעה לנמל זר. אמרו לו הנוסעים הנכרים: קח כסף ועלה לעיר וקנה לנו אוכל! אמר להם: הן זר אני פה כמותכם, להיכן אלך? אמר לו: וכי יש יהודי זר? בכל מקום שאתה הולך, אלהיך עמך" נרד בתחנה הקרובה וה' יצליח דרכנו" משך השוחט בכתפיו, מה היה לו לומר. הרכבת עצרה, וירדו בלב הישימון. כפר נידח השתרע במרחק. שמו אליו פעמיהם, אין להם ברירה, עוד מעט שבת פגשו גוי, ושאלו האם מתגורר כאן יהודי, הפנה אותם לבקתה אחת, נקשו בדלת ובאיזו שמחה קדם בעל הבית פניהם: "אמרו לי, אולי אחד מכם מוהל?" "כן אני, מדוע?!" ענה המארח: "היום מלאו לבני שמונה ימים, הזמנתי מוהל מהעיר ולא בא, איני יודע מה קרה. הפלתי תחינה לפני הקב"ה שימצא לי מוהל. גם עגל קניתי, לסעודת המצוה. אולי כבודו גם שוחט במקרה?" "במקרה" גם שוחט גם מוהל, "חבל רק שאין כאן איזה רב גדול, שיהיה סנדק". "הבאתי עמי גם רב גדול" אמר השוחט. "נו, אז האם יהודי תועה?" שואל רבי מרדכי...

אחים יקרים! צריכים לדעת שגם אם יהודי נפל והלך בדרך רעה ואפילו אם ירד הוא לשאול תחתיות צריך הוא לדעת שה' יתברך נמצא איתו בכל מקום!

הרב רפאל אוכיון
רב קהילת "משכנות התורה"
מרצה ומטפל

אומנות
האהבה

למה גברים מרגישים "מתנדבים" בבית?

כמה נשים מכירות את התופעה הזאת: הוא עושה משהו בבית ומכריז בגאווה: "קניתי לך! הבאתי לך! הכנתי לך ארוחת ערב!" למרות שהוא אכל את רוב המנה... "סידרתי לך את הבית ועשיתי לך קניות!"

והאשה מתפוצצת מהחוצפה - איך הוא חושב שהוא איזה שייח' נדיב ואני הנמענת? אם הם מתווכחים, הוא מבהיר בסיפוק שהוא לא הולך לעשות שום דבר בבית מעכשיו... כאילו קיבל פטור מצבאי.

אבל אם נבין את המקור של התופעה, יהיה לנו הרבה יותר קל להתמודד איתה.

הוא מרגיש כמו אדם שפתח עסק חדש -
יש אותו ויש את ה"עסק" הזוגי.

כיוון שהאדם הראשון נברא לבד ורק לאחר מכן נבראה האשה ממנו, זה טבע בנפשו תפיסה עצמית של יחיד. כשהוא מתחתן, הוא מרגיש כמו אדם שפתח עסק חדש - יש אותו ויש את ה"עסק" הזוגי. זה לא דבר אחד; אם לא מסתדר, סוגרים את העסק. מבחינתו הוא משקיע בזוגיות כמו השקעה עסקית - רק כאשר זה מניב "פירות", יש לו מוכנות להמשיך להשקיע.

לעומת זאת, האשה נבראה מהגבר ישירות לתוך זוגיות.

לכן היא מרגישה מחויבת לביתה ולזוגיות באופן טבעי יותר - ההשקעה שלה נובעת מתפיסה עצמית של שותפה, וזה נותן לה כחות להשקיע במטלות הבית.

המנוע שיגרום לגבר להיות יותר שותף זה לא הציפיות החוזרות ונישנות של אשתו שהוא צריך להשקיע יותר! אלא על ידי כך שהיא תגרום לו להרגיש יותר "מתנדב מוערך" - בדיוק כמו שהוא כבר מרגיש.

כשהיא תגיד לו "תודה" על כל מחווה בבית, בדיוק כמו שאמא שלו הייתה אומרת כשהוא סידר את החדר שלו, זה יגרום לו להיות הרבה יותר פעיל ושותף - אבל מהמניעים הגבריים שלו ולא מהציפיות הנשיות.

5 דקות של לימוד יומי מלא בהשראה
ליום מוצלח מאת הרב יגאל כהן לגברים ולנשים

שפה קלה
ופשוטה

מתנה לחיים
מאושרים

קצר
וחזק

הזמינו עכשיו >> לכל חודש עד הבית

077-26-353-88

הנשמה שלך אוהבת
ליצמוח

מדי שבת

הרב אחיה עובדיה

מתוך ספרו של
מרן ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז זצוק"ל

כחו של המלבי"ם

כתוב בפרשת השבוע: "וזה יהיה משפט הכהנים מאת העם, מאת זובחי הזבח אם שור אם שה, ונתן לכהן הזרוע והלחיים והקבה" (דברים יח, ג). את הפסוק הזה דרש הגאון מלבי"ם. הוא היה גאון גדול וצדיק גדול, אבל לא ידעו בדורו להעריך אותו ואת החכמה שלו. היום הרב זמיר כהן מצטט אותו הרבה ואנשים מכירים את הערך שלו. היה רבה של קמפנא, רצו למנות אותו רב העיר, אבל לא היה לו שם משפחה, אמרו לו: רב בלי שם משפחה זה לא מתאים. אז הוא אמר, השם שלי מאיר לייבוש בן יחיאל מיכל ר"ת מלבי"ם, אמר להם: המשפחה שלי מלבי"ם, וכך נהיה רב העיר.

הוא נלחם במשכילים בכל כחו. בדורו ההשכלה התרחבה מאד, אבל הוא נלחם בה ותרץ את הקושיות של המשכילים. והרשעים האלה התנגדו אליו, ופעם אחת לקחו אותו לכלא באמצע הדרשה ביום שבת. כשהתמנה לרב העיר, דרש לקהילה שלו - "ונתן לכהן הזרוע והלחיים והקבה", אני רוצה שתתנו לי זרוע, לחיים וקבה. אמרו לו: מה, אתה כהן? אמר להם: אני הרב שלכם, זה כמו כהן, ואני רוצה מכם שלשה דברים - זרוע, לחיים וקבה. זרוע - שתניחו תפלין שהן על הזרוע. לחיים - שלא תגלחו בתער. וקבה - שתשמרו על הכשרות, שתהיה לכם שחיטה כשרה. המשכילים שמעו את זה - קמו עליו ולקחו אותו לכלא באמצע הדרשה ביום שבת.

אולי אם בתקופה ההיא היו דנים את המשכילים לכף זכות, היינו חוסכים את ההשכלה והכפירה. רבי לוי יצחק מברדיטשוב היה מומחה לדון לכף זכות. פעם היה יהודי אוכל ביום כיפור ואמר לרבי לוי יצחק: איזו זכות אתה יכול לומר עלי? אתה תמיד מוצא כף זכות, יש לך עכשיו זכות ללמד עלי? אמר לו: יש לי! שאם אתה תחזור בתשובה, העבירות שלך יהפכו למצוות. איך כתוב בגמרא (יומא דף פו ע"ב)? "זדונות נעשות לו כזכויות".

אנחנו צריכים לחזור בתשובה. בדור שלנו התחילו הרבה לחזור בתשובה, אבל זה לא מספיק. צריך שכל עם ישראל או לפחות רובו ישמרו תורה ומצוות, ואז נזכה לגאולה שלמה במהרה בימינו, אמן.

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת
'שלום רב' באשדוד

מפנקסו של מחנך

הבנה ברגשות חלק ב'

נמשיך בעניין הבנה ברגשות של ילדינו ושל כל מי שנמצא בסביבתנו. נעבור הלכה למעשה:

א. ידוע בשם מרן הגאון רבי ישראל מסלנט זצ"ל שאמר שילד שבונה ארמון חול בחוף הים, ומגיע אדם והורס לו את הארמון כליל, והוא בוכה בכיות עד לב השמיים. אומר רבי ישראל מסלנט: צריכים לדעת שעבור הילד ההרס זה כמו אדם מבוגר שטבעה ספינתו בים דהיינו כל מפעל חייו הלך, כך בדיוק מרגיש הילד. הבה ונחשוב לומר לילד: 'שטויות... מה קרה... תבנה מחדש'. שברנו את לבו לרסיסים, הרסנו את התקווה שלו, וזהו את המשל של רבי ישראל, וכי אדם מבוגר שמפעל חייו נהרס תגיד לו שטויות... מה קרה... תבנה מחדש... כי נפילתי קמתי... משפטים כאלה הרי יהרגו אותו נפשית. רק צריך מאוד להיזהר מלומר משפטי נחמה בלבד, כגון - 'הילד שלנו חכם מאד', אנשים טועים לחשוב שהילד טיפש ואפשר לעררב אותו בכל מיני משפטים. אם אתה לא באמת מרגיש את מה שאתה אומר, עדיף שלא תאמר, כי הנזק שיגרם ממשפט לא אמיתי גרוע יותר.

לכן נזכור דבר ראשון להשתתף ברגשות של הילד/ה לנסות לרדת לרגש הפנימי של הילד/ה, לחוש את המצב ולהיות רגיש אליהם.

ב. פעמים רבות הילד/ה בעצמו לא יודע מה עובר עליו, והוא מתוסכל מצוברח ממורמר, ואנחנו פונים אליו והוא לא מצליח לבטא את עצמו.

חייבים להשתתף בצערו ולומר: "אני מבין שאתה נסער/פגוע/כואב וכדומה וזה יעשה לו את הסדר בראש."

מספרים על רבי דוד בירדמן זצ"ל שלפני כשישים שנה היה לו גמ"ח לחלות לשבת בכל ערב שבת קודש. זמן פתיחת הגמ"ח בשעה 12:00 בצהריים וכמה דקות לאחר מכן הכל היה נעלם, לא נשאר מאומה, רק פיזורי השומשום.

יום שישי ממש לפני כניסת השבת דפיקות על דלתו של רבי דוד, עומד אדם בפתח ומבקש חלות, רבי דוד אומר לו מצטער, הכל נגמר שבוע הבא תבוא תקבל ראשון. אך מיועדנו לא הרפה ושוב ביקש 'חלות לשבת', ובסבלנות יתירה על אף השעה המאוחרת עונה רבי דוד 'מצטער' אין כבר חלות. ללא התראה מוקדמת עמד האדם וסטר על לחיו של רבי דוד... ללא אומר ודברים רץ רבי דוד אל המטבח והביא עימו את חלות השבת המיועדת עבור בני ביתו, והביא לאותו אדם. כשחזר שאלה אותו הרבנית ממה נפשך-אם אתה חושב שליחודי הזה מגיע את החלות שלנו שבת מדוע לא נתת מלכתחילה ואם לא מגיע לו אז מדוע לבסוף נתת???

אמר לה רבי דוד רעיתי הצדקנית האם זה נורמלי שבעל גמ"ח מקבל סטירה עבור חלות שנגמרו. לא, השיבה הרבנית. אם כך מוכרח שאדם זה היה במצוקה עד כדי שנתן לי סטירה, לפני כן לא הבנתי את גודל מצוקתו לא נתתי לו את החלות שמיועדות עבור בני ביתי אבל עכשיו שראיתי והרגשתי את מצוקתו הוא קודם לנו.

יש במעשה הזה כדי ללמד אותנו פרק בנסתרות הנפש, כאשר הבן/הבת נכנסת/הביתא כרוח סערה וזורקת/הילקוט. עלינו להבין/מהרגיל. שישנה מצוקה כלשהי והדרך היא שונה.

יש • מזל • לישראל

הרב אלדד נגר

מראשי ישיבת "מבקשי פניך"

והמקובל האלוקי רבי חיים ויטאל בספרו הקדוש שערי קדושה כותב שיסוד העפר ממנו נמשכת מידת העצבות ותולדתה היא מידת העצלות, שנובעת בעצם מהעצבות על השגת קנייני העולם שמאוד מטרידים אותו או עצבות על ייסורים הבאים עליו ולכן אינו שמח בחלקו.

נמצא שהתיקון המרכזי שעל בני חודש היא מידת העצבות שהרי זו תכונת העפר הוא שוקע למטה ולא זו הוא ממש סטטי, והעצלות שנגררת אחריו שנובעת מחוסר מוטיבציה חריף, דבר זה כידוע גורם להמון אתגרים שמתחילים בין האדם לעצמו ונגררים למול סובביו קשה לחיות בזוגיות עם אדם שיש לו אנרגיה שלילית וקשה גם מבחינה חברתית כגון עבודה ומשפחה, השאלה היא כיצד מתקנים זאת?

בשבוע הבא בעז"ה נבאר כיצד מתקנים את שורש המידה

חודש אלול - מזל בתולה

נכנסים לחודש אלול ואיתו למזל בתולה, יסוד החודש הוא עפר ומידת החודש היא יסוד שהרי חודש אלול הוא החודש השישי במספר החודשים שמתחילים בחודש ניסן שהוא ראש כל החודשים.

חודש זה הוא חודש של התחדשות ותשובה, ויכול אדם לנצל את הכח של כוכב החודש ששמו "כוכב" שמשפיע בינה למחשבה והתבוננות לדרך חדשה, לפרוץ קדימה עם הצלחות חדשות.

בני מזל זה ביקורתיים ודקדקנים ויורדים לפרטי פרטים, ולפעמים אפילו שאין בהם חשיבות, בעלי יכולת העמקה ודקדוק בנתונים ובחיים. בני מזל זה נוטים להיות דואגים כשדברים לא הולכים להם כשורה, מועדים להיות עם חוסר בטחון עצמי ויצרכו אנשים שיאשרו להם את מעשיהם.

בעלי כושר ראייה והבחנה טובה מאוד, אוהבי חוכמה. אוהבים לראות עולם דברים שמתחדשים, אוהבי ממון.

הרבנית
מיטל דאודי
מרצה וסופרת

לחיות באמונה אני בחרתי בעצמי

בחרתי את הגוף שלי בעצמי

אנחנו לא באמת יודעות ומבינות חשבונות שמיים. כשאני אומרת שאני יודעת מהי דרכו של הבורא, אני לא מתחמקת... זאת אמת פשוטה. אין מקום להשוואה בין השכל האלוקי לשכל האנושי. יש הרבה שאלות שלא נוכל לענות עליהן בעולם הזה ונקבל עליהן תשובות ברורות ומדויקות רק בעולם הבא כשנבין את הסיבה שלמענה ירדנו לעולם, כשנבין מה ומי היינו לפני כן, כשנכיר את כל הבריאה כולה על בוריה, וזה משהו שניתן להגיע אליו רק בעולם הרוח ולא בעולם הזה הגשמי. מספרת הגמרא שלפני שנשמה יורדת לעולם מכניסים אותה להיכל שנקרא היכל הגופות. בהיכל זה בוחרת הנשמה את הגוף בו היא תחיה בעולם הזה, את צבע העיניים, הגובה, צבע השיער, סוג השיער וכו', הנשמה שואלת את המלאך: "מה התיקון שלי שבשבילו אני יורדת לעולם?" אומר לה המלאך: "עריות". מה הכוונה עריות! שבגלגול הקודם הנשמה הזאת חטאה חטאים קשים, עם נשים, שז"ל וכו' והיא צריכה לרדת לעולם הזה כדי לתקן את

זה, אז מה היא בוחרת! כמובן שאת מה שיקל עליה לתקן את עצמה... בוחרת את הגובה הכי נמוך, קרחת, כרט ענקית, פזילה בעין, כל דבר שירחיק ממנה את העוון... אם היא תבחר בגוף מושלם ופנים מדהימות הניסיון יהיה קשה בהרבה שהרי נשים שליכו את עצמן עליו... אך אם ייראה פחות טוב, הניסיון יהיה קל יותר! שהרי אם נשמה באה לתקן משהו, בדיוק לחטא הזה היא תימשך יותר.

אדם שבא לתקן חטא של עריות תהיה לו משיכה חזקה מהרגיל לנשים ומגע, אדם שבא לתקן גזל, תהיה לו יותר נגיעה לכספים ויותר מקום לחטוא, את מגיעה למקום בו תצטרכי להתמודד עם החטא שעשית ולתקן אותו, לכן דַּעֲיָנָה במקום שהכי קשה - שם בדיוק התיקון שלנו. אשה שקרובה ליהדות בלבה, אך מאוד קשה לה לכסות את שיערה או להתלבש בצניעות, היא ממש מרגישה שהיא לא מסוגלת, שתדע ששם התיקון שלה! ודווקא שם, מתוך הקושי, צומחת הישועה הכי גדולה! שהרי אם את זוכה לתקן את עצמך מהשורש, לתקן את החטאים שלך, את זוכה לזיכרון הנשמה שלך, את מרגישה על גג העולם וצינורות השפע נפתחים וזורמים ללא הפסקה, בעולם הזה ובעולם הבא.

דווקא שם, מתוך הקושי, צומחת
הישועה הכי גדולה! שהרי אם את
זוכה לתקן את עצמך

אז נכון, אנחנו לא יודעות חשבונות שמיים ויש שאלות שנקבל עליהן תשובה רק בעולם הבא, אבל מה שבטוח שאם רע לך בעולם הזה, אחותי היקרה, דעי שהשם אוהב אותך! שהוא נותן לך הזדמנות לתקן את עצמך, שהוא לא מוותר עלייך! אנחנו צריכות רק להודות כל היום על הייסורים שלנו, הם אלה שמובילים אותנו למקום הכי גבוה שיש, לתכלית! תמיד יזכור אדם שלא סתם כתוב יידיה חושך ויהי אוריי - שיזכור שלפני האור הגדול חייב לבוא חושך, לפני המתנה הגדולה יבוא מבחן שאולי יהיה מאוד קשה לעבור, אך אם תעמדי בו בהצלחה ותקבלי אותו בשמחה, אז ממילא את כבר זוכה לתקן את עצמך והמתנה בדרך אלייך.

האם אשה צריכה להסיר
טבעות או שאר תכשיטים
מהידיים לפני נטילת ידיים

של שחרית?

מעיקר הדין, אין צורך להסיר טבעות או תכשיטים לפני נטילת ידיים של שחרית. אולם, אם האשה מקפידה להסירם לפני לישת בצק וכדומה - יש מקום להחמיר ולהסירם גם בנטילת שחרית. ולעניין נטילת ידיים לסעודה - אם דרך האשה להסיר את התכשיטים לפני לישת, יש להסירם גם קודם נטילת ידיים לסעודה, משום שהם נחשבים חציצה.

להפסיק בשתיקה בלבד, ולקחת את הילד לשירותים. ואח"כ תמשיך את תפילתה מאותו מקום שהפסיקה. אבל עליה להקפיד שלא תשהה זמן רב שאפשר לסיים את כל התפילה.

אשה שרגילה להתפלל
שחרית בכל יום, ושכחה -
האם יכולה להתפלל

פעמיים מנחה?

כן. תתפלל פעמיים מנחה - הראשונה לשם מנחה, והשנייה תשלומין לשחרית. ולא תפסיק ביניהן בדיבור, וכן לא תשהה ביניהן זמן רב.

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

אשה שמתפללת שמונה
עשרה והילד הקטן שלה
צריך לשירותים, והוא
מפריע לה בכוונתה האם
מוותר לה להפסיק בתפילה לצורך
כך?

אם הילד זקוק לשירותים והיא מתפללת שמונה עשרה, ומתקשה להתרכז - אפשר

לאשת חיל
נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

א-ל-ו-ל!

התחיל חודש אלול, החודש המעיד על כך שראש השנה קרב ובא.

הקב"ה רואה את חודש אלול שלנו וכך יודע את הרצונות האמיתיים שמתרשמים בלבנו, מה באמת את רוצה... עד כמה באמת את מעוניינת

להיות קרובה לאבא וכמה את מוכנה להקריב עבור זה. נכון, זה קשה. לא קל לשנות את ההתנהגות או הלבוש איך שנכנס חודש אלול, אבל הפסיעות צריכות להיות קטנות, לאט לאט ובטוח. ובחודש אלול הכול מקבל משמעות אחרת. יש סיעתא דשמיא מיוחדת בחודש הזה. הקב"ה קרוב מתמיד, שומע מתמיד. כדאי לנצל כל רגע ולהתקרב אליו, כל אחת בדרך שלה ולפי הדרגה שלה, אבל העיקר - לא לשכח שאלו רגעים חשובים שהקב"ה ממש קרוב לכל מי שמתקרב אליו.

כבוד הרב הגאון יגאל כהן שליט"א מודגיש ואומר להתכונן בחודש אלול ולהתקרב לבורא עולם מתוך אהבה ולא מתוך

פחד. זה לא פשוט, ראש השנה הוא יום כל כך גורלי שמפחיד לחשוב מה יכול להיגזר ביום הזה, אבל הרב מחדד שצריך את האהבה יותר ולא את הפחד.

עבודת השם מפחד לא מחזיקה הרבה זמן, כמה אפשר לפחד? זה רגש שלא נעים להרגיש אותו בלב... הוא לא מחזיק. כשאת אוהבת את מה שאת עושה, שאת אוהבת אדם, את מוכנה לעשות בשבילו גם דברים שיוצאים מגדר הרגיל, את תמיד שמחה להיות שם בשבילו ולעשות עוד ועוד, הרגש הזה הוא נעים בלב... אנחנו יצורים שאוהבים לאהוב ולהיות נאהבים אז זה מחזיק לאורך חיים שלמים, ואם אין את זה הנשמה מחפשת למי להתחבר ואת מי לאהוב.

אז הכי כדאי למלא את זה במי שאמר והיה העולם, כי בכל מקרה, הוא היחיד שיכול לפעול משהו בעולם הזה. ומתוך האהבה הזו לאבא, שאנחנו רוצים להחזיר לו ולו במעט על הטובות והחסדים שהוא עושה עמנו בכל רגע, מתוך אהבה אמיתית והכרת הטוב, אנחנו מתקרבות ועושות מעשים מיוחדים בחודש אלול, גם אם במשך השנה לא הקפדנו כל כך.

זה חודש שמראה את הרצונות שלך, איפה היית רוצה להיות והקב"ה ייתן לכולנו כחות להמשיך ולהתעלות. בהצלחה.

תאריך
מזכרת הרבנים
התאריך גולן

קשוט עצמך תחילה

"שופטים ושופטים תיתן לך בכל שעריך" - הפסוק הראשון בפרשה מבקש מאיתנו לשים עלינו שופטים ושופטים בכל שערינו. ומה הם השערים? שמעתי פירוש יפה- השערים של האדם בגוף! העיניים, האוזניים, הפה... דרכם ממש נכנסים אלינו כל מה שאנו חווים. לפי פירוש זה, אנו צריכות לשים לב היטב מה נכנס ומה יוצא... זו היא למעשה הדרכה שמלמדת אותנו 2 דברים: ראשית, לא לתת לכל מיני ידיעות שמגיעות אלינו להחליש אותנו! כשאדם חי בלי השפעות חיצוניות הוא באמת יכול להתקרב להשם יתברך. לדוגמא: אבקש ממך אחותי שלא להתייחס לכל ידיעה שהגיעה לאוזניך ובה נאמר מה חושבים עלייך ואיך מדברים עלייך. "היא השתגעה

וחזרה בתשובה", "נהייתה צבועה ושמה חצאיות" ועוד כל מיני דברי "מתיקה" וביקורת מהסביבה על הצעדים החדשים שלך בעבודת השם. שימי שופטים ושופטים דרך שער האוזן! אל תכניסי את זה אלייך... וזה לא מסתכם רק בזה: ידיעות מצערות וידיעות המכניסות אותך ללחץ-תחסמי! יש לך את הכח.

והדרך השנייה להתייחס לשערי הגוף עליהם דיברנו- הם בהקשר לחודש המיוחד אליו נכנסנו השבוע- חודש אלול!

כמה תשובה צריך לעשות בחודש זה, לדקדק ולפשפש במעשינו... אז ודאי שעתה יותר מתמיד נחשוב היטב מה נכנס דרך השערים! שמרי על העין, השתדלי שלא לראות מראות אסורות... שמרי על הפה! על קדושתו! הימנעי מלשון הרע, מדיבורים לא מתאימים ושמרי על שפה נקיה... ודאי שאם השערים יהיו טהורים, בהמשך גם הדעת והמחשבות יהיו טהורות! ושאלה שחייבת להישאל על הפסוק שרשמנו: "שופטים ושופטים תיתן לך בכל שעריך".

למה לא רשום בלשון רבים: "תתנו לכם"? למה בלשון יחיד "תיתן לך"? הרי ההוראה היא לכל ישראל!

אלא שטמון כאן יסוד עצום! שנלמד, שלפני שאדם רואה פגם בחברו ורוצה לשפוט אותו על מה שעשה- לפני כן שישפוט קודם כל את עצמו... כמו שאמר ריש לקיש: "קשוט עצמך ואחר כך קשוט אחרים". וכי אנחנו מושלמות? וכי תיקנו כבר את כל מה שנדרש מאיתנו לשנות ולתקן ולשפר? ודאי שלא!

שימו לב שניתנו לאדם 2 עיניים ומכך צריך ללמוד: בעין אחת אנחנו צריכות להסתכל על הפגמים שלנו! להבין מה עוד נדרש מאיתנו לתקן... ואילו בעין השנייה לראות את הטובה של חברינו! ואז ההסתכלות שלנו תהיה מושלמת בסיעתא דשמיא. שבת שלום!

עוטפים תינוק ברוך!

מחסן חלוקה למצרכים ומוצרי תינוקות
מספק חבילות סיוע לתינוקות ממשפחות נזקקות
כדי שימשיכו לחייך

* ניתן לתרום גם מוצרי החתלה, לולים, עריסות וכו'

זה תלוי רק בכם ☺ **לפרטים > 03-6225225**

Love • Baby • Love • Baby • Love • Baby • Love • Baby

יגל לנוער

חיזוק לנוער

הרב דוד פריוף
ראש "מרכז
התחברות" ר"ג

מי שמאמין לא מפחד

ביום חמישי האחרון הגיע אלי אחד מתלמידי המדרשה (שבעבר היה בעל ממון גדול וירד מנכסיו) לאחר שחזר מטיול בחו"ל, וביקש בקול בוכים לספר לי את רחשי לבו.

וכך סיפר: קיבלתי הזמנה ממנהל בית הימורים (קזינו) בחו"ל להגיע לשחק ביחד עם חבר, כאשר הטיסה והמלון על חשבוננו, ובנוסף לכך העניק לנו \$2000 במתנה כדי לשחק.

היה לי קשה לסרב להצעה מפתה זו, ארזתי את חפציי ביחד עם חברי, ונסענו.

בהתחלה הרווחנו \$7000 והרגשנו שאנחנו הולכים לחזור עשירים... אך פתאום משהו השתבש, ותוך זמן קצר נכנסנו למינוס של \$48,000.

בשלב זה מנהל בית הימורים "האדיב" ניגש אלינו, ובטון קשוח הבהיר, שנתר לנו אשראי של עוד \$2000 בלבד. מה שאומר "שאם אנחנו מגיעים למינוס של

\$50,000 הלך לנו החיים" (כלשוננו).

אמרתי לחבר שלי תפסיק מיד לשחק, ותן לי כמה דקות.

ניגשתי לאחת הפינות, וועשיתי וידוי גדול על החטאים שעשיתי בארץ ומחוצה לה...

תוך כדי פירוט מדוקדק של העבירות, שכשפירשתי אותם בפה, נחרדתי לגלות לאיזה בור של שופכין הגעתי, ואז אמרתי לבורא עולם בדמעות שלישי: "בורא עולם הרי למדתי שאתה אוהב אותי בכל מצב גם במקום הכי שפל ובזוי. כעת הגעתי להכרה אמיתית שאין מישהו בעולם שיכול להושיע אותי מהמצב הביש אליו הכנסתי את עצמי, חוץ ממך!" ומקירות לבי זעקתי: "בורא עולם, הושיעני! אני מבטיח שלעולם לא אשחק במשחקי הימורים".

כעבור חמש דקות של תפילה חרישית, מחיתי את דמעותיי, ניגשתי לחברי ואמרתי לו: "ה' אוהב אותנו על אף מה שעשינו, אני חזרתי בתשובה, וה' יחזיר לנו את כל הכסף..."

בקיצור נמרץ (אין כאן המקום לפרט מה מתחולל בתוך בית המשוגעים הזה): הבחורים יצאו מורווחים \$25,000.

כשהתחילו לעזוב את המקום, קרא להם מנהל בית ההימורים ואמר להם: "מעולם לא ראיתי דבר כזה, איך עשיתם את זה?"

ענה לו הבחור היקר שלנו: "זה רק להראות לך שיש בורא לעולם..."

בפרשתנו הנפלאה מציינת התורה כיצד יוצאים למלחמה: **"כִּי תֵצֵא לְמִלְחָמָה עַל אֹיְבֶיךָ וְרָאִיתָ סוֹס וְרֶכֶב עִם רֵב מִמֶּךָ לֹא תִירָא מֵהֶם כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ עִמָּךְ הַמַּעֲלֶה מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם** (דברים כ, א).

וכשמגיעים לגבול הארץ, לקראת הפלישה לארץ האויב, תופס הכהן (משוח המלחמה) את המיקרופון, וכך אומר לעם הלוחמים: **"שִׁמְעוּ יִשְׂרָאֵל אֲתֶם קָרְבִּים הַיּוֹם לְמִלְחָמָה עַל אֹיְבֵיכֶם אֶל יְרֵךְ לִבְבְּכֶם אֶל תִּירָאוּ וְאֶל תַּחְפֹּזוּ וְאֶל תַּעֲרֹצוּ מִפְּנֵיהֶם" וכו'.**

רש"י מפרש: שלא בכדי הכהן משוח המלחמה

משתמש במילים "שמע ישראל", וזה לשונו: "אפילו אין בכם זכות, אלא קריאת שמע בלבד, כדאי אתם שיושיע אתכם!"

בשלב זה המיקרופון עובר לרשות השוטרים שמכריזים, שהכח הלוחם צריך לעבור סינון, ומי ש-"בנה בית חדש ולא חנכו", "נטע כרם ולא חיללו", "ארש אשה ולא לקחה", יעזוב את הצבא וישוב לביתו, מסיבות ידועות עיי"ש.

אך אז מוסיפים השוטרים סינון נוסף: **"וְיִסְפּוּ הַשְּׂטָרִים לְדַבֵּר אֶל הָעָם וְאָמְרוּ מִי הָאִישׁ הַזֶּה וְרַךְ הַלֵּב יִלֶּךְ וְיִשָּׁב לְבֵיתוֹ וְלֹא יָמָס אֶת לֵבָב אָחִיו כְּלָבָו"** (דברים כ, ח).

כאן רש"י מפתיע אותנו עם משנה נפלאה (סוטה מד). שמביאה את דעתו של רבי יוסי הגלילי שמפרש את המילים "הירא ורך הלבב" כך: "זהו המתירא מעברות שבידו. ולכך תלתה לו תורה לחזור על בית, כרם ואשה, לכסות על החוזרים בשביל עבירות שבידם, שלא יבינו שהם בעלי עבירה, והרואה חוזר, אומר, שמא בנה בית, או נטע כרם, או ארש אשה".

והשאלה זועקת מאליה: הרי הסכמנו וסיכמנו שאפילו זכות של קריאת שמע אחת, יכולה להציל אותנו בשעת מלחמה, ואם כן מה לשוטרים להוסיף את דבריהם, הרי גם אדם שאפוף במלאכי חבלה שבראם בעוונותיו, יכול לצאת למלחמה ולנחול ניצחון מובטח, ומה לו לחשוש מעבירות שבידו? וקל וחומר שמדובר ב"עברות קטנות" כמו שהגמרא (סוטה מד: במבאר?)

וידידי ואהובי הרב אורי שמחון שליט"א גילה לי פשט עצום יסודי ואמיתי, בשם אחד האדמו"רים: שבאמת מי שיש בידו זכות בודדת של קריאת שמע הוא ניצח במלחמה כמובטח, על אף שגנב, נאף, חמס, רצח ושדד רח"ל, אך כל זאת בתנאי שאינו מפחד מהעבירות שעשה, ובוטח בה' שאוהבו ויושיע אותו (כמובן שאינו מתכנן לשוב לזירת הפשע...).

אך מאידך יכול להיות צדיק גדול שנכשל בדיבור מיותר בין "ברוך שאמר לישתבח", לנחול הפסד צורם במלחמה, וצריך לברוח לביתו בחסות נטיעת כרם וכדו', רק מפני שמפחד! והדברים נפלאים ונוראים!

לעבוד בלי חשבון

שבת שלום אחיי ורעיי!

אנטיגנוס איש סוכו אומר: "אל תהיו כעבדים המשמשים את הרב על מנת לקבל פרס" עוד הסבר יפה וחשוב למה לכאורה ישנה בעיה לרצות לקבל תגמול? הרי בכל מקום בעולם עובדים בשביל לקבל שכר. אבל התורה באה ללמד אותנו גישה אחרת. מספרים על ראש עיר שהיה נוהג פעם בשנה לנפוש במלון. בשנה אחת התארח במלון, נהנה מאוד - ובסוף שילם כמו כולם. בשנה הבאה, במלון אחר, בעל המלון סירב לקחת תשלום.

"זה כבוד בשבילי לארח אותך!" אמר לו.

הרב יהונתן פריטוש
רב מדרשיית "ענפים" בני ברק

מה קרה? ראש העיר התרגש כליכך, שהוא מימן לבעל המלון את כל החתונה של הבן שלו. שני בעלי המלונות היו בסדר - אבל זה שפעל מהלב, בלי לחשוב על רווח - זכה להרבה יותר.

כך גם מול בורא עולם - אם נעבוד אותו רק כדי לקבל פרס, אולי נקבל, אבל בדיוק. אולם מי שעובד מאהבה, מתוך רצון לשמח את ה' - זוכה לברכה שאין לה גבול.

אז בואו נבחר בעבודת ה' שהיא אמיתית, מהלב, בלי תנאים.

והפרס? הוא כבר יגיע, ובגדול.

שבת שלום ומבורך!

טסט לבגרות הרב אברהם יצחק מחבר הספר "בכל לבי דרשתיך" מה מחובר לחבל

אל ה"אוהב ישראל" מאפסא הגיע פעם יהודי ובפיו בקשה: "רבי, גנבתי חבל. כיצד עלי לשוב בתשובה על כך?".

שאל הרבי: "האם החבל עודנו קיים?".

השיב האיש: "אכן, החבל נמצא בחצרי, שלם כביום גניבתו".

הרב הסביר לו, שעל פי התורה הציווי קובע "וְהָשִׁיב אֶת הַגְּזֻלָּה אֲשֶׁר גָּזַל" (ויקרא ה, כג), כלומר, אם החפץ הגנוב נותר קיים, על הגנב להשיב אותו לבעליו, ובכך מתקן הוא את עוון הגניבה.

"אז בעצם עלי להחזיר גם את העגלה?", התעניין האיש.

הרב הביט בו כלא מבין. "למה אתה מתכוון?", תמה.

סיפר האיש: "החבל שגנבתי היה קשור לעגלה. אמנם התכוונתי רק לגנוב את החבל, אבל בסוף לקחתי גם את העגלה".

הרב הרצין את מבטו ואמר: "בודאי שעליך להשיב את העגלה! איך עלה בדעתך בכלל לגנוב גם את העגלה?!"

"או-אה", תהה האיש בינו לבין עצמו, "אז זה אומר שעלי להחזיר גם את הסוס שהיה קשור לעגלה. ווי ווי איזה סיפור...".

הרב הזדקף ושאל בחומרה: "אתה רוצה לומר לי שגנבת מאותו אדם גם את הסוס שלו?!"

האיש הנהן בחיוב. "זה היה סוס גזעי", הצטדק הגנב, "לא יכולתי שלא לאמץ אותו".

הרב הורה לו להשיב מיד גם את הסוס, גם את העגלה וגם את החבל, ובנוסף שיקרא את כל ספר תהילים ויבקש מבורא עולם שישלח לו על עונו החמור. האיש השפיל מבט וצחקק בלשונו. "רבי, יש בעיה" הוא לחש. הרב לא ידע כבר למה לצפות...

"לא אוכל להשיב את הגניבה לבעלים", אמר הגנב, "הרגתי אותו מפני שהוא התנגד לי למעשה הגניבה..."

אמר הרבי מאפסא לחסידיו: "כמה שוטה אותו גנב שבא לבקש סדר חזרה בתשובה על גניבת חבל - בזמן שהוא רצח נפש!!!"

חודש אלול נועד לחזרה בתשובה על מעשינו השליליים.

כדי לשוב בתשובה אמיתית עלינו לקחת אחריות מלאה על מעשינו ולא לחפש קיצורי דרך. הביטו לכישלונות בעיניים, בקשו סליחה מהנפגע (מה' או מהזולת) ותבחנו מה תעשו להבא כדי לא לשנות שוב באותן הטעויות.

קרוב רחוק הרב שמעון מאמון מדור ייחודי לנוער המתקרב

בוא תכיר את אבא את הילד

רבים מאיתנו מחפשים את הדרך והמסלול להגיע לאמונה אמיתית ובטחון מושלם בבורא עולם - בעולם מלא טרדות, דאגות, ולעיתים גם חרדות ודכאוניות. בטחון בבורא עולם הוא הדבר היחיד שמעניק לאדם את השקט והשלווה האמיתית בעולם הזה.

רבנו בחיי, בספר חובת הלבבות - שער הבטחון כותב: שישנם שבעה תנאים, שאם האדם מבין אותם - הוא יכול להגיע לבטחון שלם בבורא עולם. בתנאי הששי כותב רבנו בחיי, שבכדי להגיע לבטחון חזק בבורא עולם - אנחנו פשוט צריכים להכיר את השם יתברך.

ההיכרות שלך עם הקב"ה תביא אותך לרוגע ובטחון מושלם, כך שלא יהיה דבר בעולם שיוכל להטריד אותך או להוציא אותך מהשלווה שלך.

אחים יקרים ואהובים:

ההיכרות האמיתית שלנו עם בורא עולם - היא שנדע ונזכור בצורה ברורה שהקב"ה מיטיב לנו ודואג לנו רק כי הוא עושה איתנו חסדים וטובות.

לא בגלל שאנחנו ראויים לכך, ולא בגלל שמגיע לנו - אלא הכל בתורת נדבה וחסד.

לפעמים אדם יכול לחיות בעולם הזה ולחשוב לעצמו:

"אני חזרתי בתשובה, אני מקיים מצוות - אז הקב"ה חייב לתת לי מה שאני רוצה וצריך..."

הרי זו טעות גדולה מאוד!

הקב"ה לא חייב לנו כלום - ולא משנה כמה מצוות נקיים וכמה תורה נלמד. עלינו לזכור ולחיות בהרגשה שלא נוכל לשלם לעולם, על אינספור הטובות והמתנות שאנו מקבלים בכל רגע מבורא עולם.

קוראים יקרים, כדי להבין זאת - שימו כעת את כף היד שלכם על בית החזה, ותרגישו את פעימות הלב שפועמות בכל שנייה ושנייה, כבר שנים על גבי שנים - ללא שום חיבור לחשמל, בטריות, וכדומה...

אלא בורא עולם בעצמו דואג לך - באופן אישי - לפעימות הלב שלך, ולאוויר שאתה נושם.

לכן אחים יקרים, כשאדם מתבונן בטוב האין-סופי שבורא עולם משפיע עליו - כך הוא מתחיל להכיר את הקב"ה.

וכשאדם מגיע להיכרות אישית עם בורא עולם - הוא קרוב להגיע למדרגת "הבוטח" החי חיים של רוגע ושלווה בעולם הזה.

האדם החכם שומע לקריאתו של מורנו ורבנו, הרב יגאל כהן שליט"א, ומקפיד על לימוד יומי בספר חובת הלבבות - שער הבטחון, המדריך את האדם כיצד להגיע לקניין באמונה ובטחון בבורא עולם.

שבת שלום ומבורך!

נראה אותך עולה

מי הראשון שמוזכר בתורה
שקיבל עליו את הדין באהבה?

תשובה מפרשת חוקת

משה רבנו מדרש רבה

ויקרא א ג

ידועים את התשובה?

שלחו לנו לכתובת המייל
ואולי תזכו בפרס

anafeamalon@gmail.com

הילד/ה הזוכה

נחמן אלקבץ מבית שמש

פרשת שבוע אורח

פרשת שופטים

בפרשת שופטים יש פסוק מפורסם: "צדק צדק תרדוף". למה התורה כותבת "צדק" פעמיים? למה לא רק פעם אחת?

בואו נחשוב על זה כמו שני חברים שמשחקים יחד. פתאום הם מתחילים לריב - מי צודק ומי לא. כל אחד אומר שהוא צודק!

אז מה עושים? יש שתי דרכים להיות צודק:

הצדק הראשון - זה כשאני צודק במה שאני עושה. אני לא גונב, לא משקר, עוזר לאחרים וזה קל יחסית.

הצדק השני - כבר הרבה יותר קשה! זה כשאני רואה משהו לא צודק שקורה לאחרים, ואני לא שותק.

אם אני רואה ילד חזק דוחף ילד חלש - אני חייב לעזור! אם אני רואה מישהו עצוב ובודד - אני חייב לגשת אליו!

המילה "תרדוף" מלמדת אותנו שצדק זה לא משהו שמגיע בקלות.

איזה כיף לפגוש אתכם שוב צדיקים...

הפעם נלמד ביחד מה עושים לאחר שאמרנו 'מודה אני'. אנו רצים ליטול ידיים עם ספל מלא מים 'לסירוגין', פעם אחת יד ימין ופעם אחת יד שמאל, כך 3 פעמים - בסך הכל 6 פעמים.

ואתם יודעים למה?

כי כשהלכנו לישון שורה על הגוף שלנו רוח טומאה, ובבוקר היא מסתלקת, והיא נשארת רק על האצבעות של הידיים שלנו, ועל ידי שנטלנו ידיים היא יורדת מאיתנו...

איזה כיף להיות עם ידיים טהורות.

עכשיו אנו בטוחים שאתם יודעים כמו שצריך ליטול ידיים.

עד כאן ילדים צדיקים
נראה בשבוע הבא עם עוד הלכה וידע.
שבת שלום

צריך "לרדוף" אחריו - כמו ריצה, כמו מרוץ! לפעמים זה דורש מאמץ ואומץ.

אבל התורה מבטיחה: "למען תחיה" - בזכות זה תזכה לחיים טובים ומתוקים.

ילדים יקרים, הקב"ה מצפה מכל ילד וילדה להיות לא רק ילדים טובים, אלא גם "שומרים על הצדק". כשאתם רואים עוול או עוני - אל תעמדו מהצד! תהיו גיבורי הצדק הקטנים שלנו. אפילו מילה טובה, אפילו יד מושטת יכולה לשנות הכל.

מצאו 10 הצאים

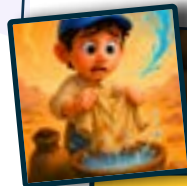

מהלך

הפסוק למסעך צפורה

הילד/ה הזוכה
יאייר שלמה דרורי,
מירושלים

תשובה מפרשת חוקת:

"וְכַכֵּס הָאֶסֶף אֶת-אֶפְרָה הַכֹּהֵן
אֶת-בְּגָדָיו וְטָמֵא עַד-הָעֶרֶב"

יודעים את התשובה

שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

על עוצמת השתיקה בשעת מריבה אנו למדים מדברי הגמרא שאומרת:
"תולה ארץ על בלימה" - שכל העולם כולו עומד בזכות אותה בלימת פה
בשעת מריבה.

לכן, ילדים יקרים, נקבל על עצמנו: גם כאשר מעליבים אותנו,
לא נחזיר ולא נענה, אלא נעצום עיניים ונבקש מבורא עולם
את הגאולה השלמה, בקרוב.

שבת שלום

סיפורי צדיקים

מי ששותק מקבל

פעם אחת, לפני כמה שנים, הגיע אדם אל
הרב חיים קנייבסקי זצ"ל. אותו אדם היה
נשוי כבר הרבה שנים, אבל לא זכה
עדיין לילדים. הוא הגיע לביתו
של הרב בעיניים דומעות, וביקש:
"רבנו, בבקשה, תברך אותי! אני כל
כך רוצה ילדים..."

הרב עצם את עיניו הקדושות לכמה
רגעים, ואז פתח אותן ואמר בשקט:
"אני לא יכול לברך אותך. נגזרה
גזירה מלמעלה..." האיש היה
בהלם. הוא התחיל לבכות ולבקש
שוב ושוב, אבל הרב חזר ואמר:
"זה לא בדי. אבל - יש דבר אחד
שאתה כן יכול לעשות: תמצא

אדם שהעליבו אותו והוא שתק. תבקש ממנו שיברך
אותך." האיש יצא מבית הרב מבולבל, אבל עם תקווה בלב. הוא
התחיל לחפש בכל מקום - בבית הכנסת, ברחוב, בעבודה - מישהו
שנעלב ולא ענה.

עברו ימים... ואז, יום אחד, כשהלך לקניות בסופר, ראה התקהלות. התקרב
וראה בחור צעיר צועק ומשפיל אדם מבוגר. כולם הסתכלו, אבל אף אחד
לא עשה כלום. הצעיר צעק, והמבוגר - שתק. האיש ניגש במהירות אל
המבוגר, ואמר לו: "בבקשה! אל תגיב לו, אל תענה! אני מתחנן!" היה לו
קשה... אבל המבוגר הצליח לשתוק.

אחרי שהכל נרגע, פנה האיש אליו וסיפר לו את כל מה שאמר לו הרב
חיים קנייבסקי. "עכשיו, בבקשה - תברך אותי", ביקש בדמעות. האדם
המבוגר הרים את עיניו, בירך אותו מעומק הלב - ובדיוק תשעה חודשים
אחר כך, נולד לו בן. בריא ושלם.

ילדים יקרים, מסיפור זה אנו למדים על כח הוויתור והשתיקה. שאדם
נעלב - אבל בוחר שלא להחזיר - הכח שלו גדול וחזק, עד כדי כך
שלפעמים הוא יכול לברך ברכות שגדולי ישראל אינם יכולים לברך.

שמואל
קורייב

נפלאות הבריאה

כח הקבוצה בטבע

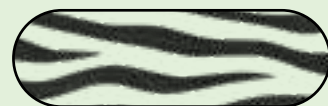
הזברות חיות באפריקה, בקבוצות גדולות - להשמר
מטורפים. כשזברה רואה סכנה - היא מזהירה את כלן, וכלן
בורחות יחד. הזברות חיות באחריות ובערבות.
הן שומרות על הגורים של חברותיהן, ופעם נראה אותן
מסתובבות בקרוב לג'ירפות ואנטילופות - כדי להשתמר
ביחד מטורפים.

חושנים
היא רואה כמעט 360 מעלות סביבה, ושומעת מעלה - עם אזניים
שזוזות לכל כוון כדי לשמע קולות מסביב. היא רצה כששים
קילומטר לשעה! יודעת לשחות ולחצות נהרות.

הזברות

שלום ילדים יקרים!

כמה פלאים ונפלאות ברא לנו ה' יתברך
בעולם! כל חיה היא מתנה מהבורא, מלאה
חכמה ועמוקה. היום נפיר חיה מרתקת
במיוחד - הזברה!

דגמאת הפסים

הזברה שיקת למשפחת הסוסים, אבל נראית מיד שונה -
עם פסים שחורים ולבנים. לכל זברה יש דגמה שונה - כמו
שלכל אדם יש טביעת אצבע מיוחדת. הפסים עוזרים לה
להסתתר בין צללים ועשב, וגם לבלבל זבובים - שפחות
תוקפים חיות מספספות. כשהן רצות יחד - הפסים של
הזברות מתבלבלים, וקשה לטורף לדעת איפה מתחילה
זברה אחת ואיפה נגמרת חברתה. זו שיטה מיוחדת שמגנה
עליהן בטבע.

השנים

יעוד משהו מפליא - השנים של הזברה! לזברה יש שנים
שמתחדדות כל הזמן, כי היא לועסת עשב קשה ושרשים. כך
הבורא דאג שיהיו לה שנים חזקות לכל החיים!

ילדים יקרים, ראינו גם חיה שנראית פשוטה

היא פלא עצום!

כמה שהקדוש ברוך הוא חכם, טוב ומדהים!

